

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Het Huis met de 100 ramen brengt ons deze week bij een paar echte verhalenvertellers. De eerste is een Amerikaan, de tweede een Duitser. Dit was de tijd van de sprookjes, maar ook van allerlei schetsen naar het dagelijks leven en anekdotische gebeurtenissen.



Washington Irving

Washington Irving (1783 – 1859), die vaak schreef onder het pseudoniem Dietrich Knickerbocker, begon zijn leven als zakenman. Hij verloor echter zijn vermogen door een faillissement en moest van zijn pen leven. Zijn Schotse vriend Walter Scott, zorgde ervoor dat zijn *Scetchbook of Geoffrey Crayon* in Engeland werd uitgegeven. Een van de aardigste verhaaltjes uit die bundel mag hier niet ontbreken.

1820

Washington Irving, *Rip van Winkle* Uit: *The Scetchbook*

Rip van Winkle was een typische oude Hollandse kolonist, die in de streek van de Hudson leefde toen het gebied nog een Engelse kolonie was. Hij was niet bepaald ijverig. Meest al zat hij met andere leeglopers op een bankje voor de herberg een beetje te kletsen. Op een dag vertrok deze eenvoudige, goedaardige man voor een tocht naar de Catskillbergen. Hij ging er jagen op eekhoorns, maar na de jacht nam hij plaats op de top van een heuvel en keek uit over het schitterende landschap in het licht van de ondergaande zon. Juist toen hij bedacht, dat hij maar weer eens moest opstappen, naderde hem een oude man die een vat met sterke drank op zijn schouders torste. Bereidwillig hielp

Rip van Winkle met het vervoer van die zware last. Samen arriveerden ze korte tijd later bij een vreemd gezelschap van wonderlijk uitgedoste lieden. Op bevel van oude man hielp Rip hem de inhoud van zijn vaatje over te gieten in schenkkanen en zelf liet hij zich de drank ook goed smaken. Zo goed, dat hij na vele glazen in een diepe slaap viel.

Toen hij ontwaakte en verstijfd overeind krabbelde, was het ochtend. Hij vroeg zich af wat zijn vrouw wel zou zeggen, dat hij een hele nacht van huis was gebleven, en haastte zich de berg af. Toen hij in zijn dorp aankwam, zag hij mensen lopen die hij niet kende en die in zijn ogen vreemd gekleed waren. Ze keken hem ook verwonderd aan, terwijl ze langs hun kin wreven. Toen Rip dat ook deed, voelde hij dat zijn baard een halve meter was geworden.

Uiteindelijk blijkt dat hij twintig jaar heeft geslapen, dat zijn vrienden en zijn vrouw zijn overleden en dat zijn kleine dochtertje intussen een baby met de naam Rip op haar arm draagt. Hij verneemt dat er een revolutie heeft plaatsgevonden, dat de koloniën zich hebben bevrijd van het Engelse juk en dat hij nu een vrije burger van de Verenigde Staten is. Hij vindt het allemaal best en neemt zijn oude plaatsje op de bank voor de herberg weer in om zijn dagen weer in zalig nietsdoen te verslijten.



Achteraf moet worden vastgesteld dat Rip van Winkle in zijn slaap eigenlijk was gevlucht voor zijn vrouw. Want, zoals Irving schreef, “zijn vrouw bleef voortdurend aan zijn hoofd zeuren over zijn luiheid, zijn zorgeloosheid en de rampen die hij zijn gezin bezorgde. ’s Morgens, ’s middags, ’s avonds, haar pratende mond bleef maar gaan.”